

Міністерство освіти і науки України
Рівненський державний гуманітарний університет
Наукове товариство здобувачів вищої освіти та молодих учених



МАТЕРІАЛИ

***XVI Всеукраїнської науково-практичної
конференції здобувачів вищої освіти та молодих
учених***

**«НАУКА, ОСВІТА, СУСПІЛЬСТВО ОЧИМА
МОЛОДИХ»**

19 травня 2023 року

м. Рівне

ББК 72 НАУКА, ОСВІТА, СУСПІЛЬСТВО ОЧИМА
УДК 001+37+316.3 МОЛОДИХ: Матеріали XVI Міжнародної
Н-34 науково–практичної конференції здобувачів вищої освіти
і молодих науковців. Рівне: РВВ РДГУ. 2023. 159 с.

Програмний комітет:

Постоловський Руслан Михайлович – канд. іст. наук, проф. – *голова оргкомітету*;

Дейнега Олександр Вікторович – д-р екон. наук, проф. – *заступник голови оргкомітету*;

Сачук Роман Миколайович – д-р вет. наук, проф. – *заступник голови оргкомітету*;

Павелків Роман Володимирович – д-р психол. наук, проф.;

Петрівський Ярослав Борисович – д-р техн. наук, проф.;

Сойчук Руслана Леонідівна – д-р пед. наук, проф.;

Войтович Ігор Станіславович – д-р пед. наук, проф.;

Юхименко-Назарук Ірина Анатоліївна – д-р екон. наук, проф.;

Павелків Віталій Романович – д-р психол. наук, проф.;

Виткалов Сергій Володимирович – д-р культ., проф.;

Грицай Наталія Богданівна – д-р пед. наук, проф.;

Михальчук Роман Юрійович – канд. іст. наук, проф.;

Гамза Анна Володимирівна – канд. пед. наук, доц.;

Шамсутдинова Маріам-Софія Бахудирівна – здобувач ступеня PhD спеціальності 011 Освітні, педагогічні науки;

Мовчко Олег Петрович – здобувач вищої освіти IV курсу психолого-природничого факультету;

Задерейчук Оксана Олегівна – здобувач вищої освіти III курсу факультету математики та інформатики.

Важлива інформація: відповідальність за достовірність фактів, цитат, власних імен та дотримання норм академічної доброчесності несуть автори публікацій. Оргкомітет конференції залишає за собою право незначного редагування та скорочення поданих для публікації чи опублікування матеріалів.

Рекомендовано до друку Вченою радою Рівненського державного гуманітарного університету (протокол № 6 від 25 травня 2023 р.).

лише у тому, щоб покарати винних, але й у тому, щоб таким чином відновити раніше втрачену дисципліну і продемонструвати рівень турботи про добробут підданих короля. За повторне скоєння подібних злочинів передбачалося покарання [7, с. 490].

Покаранню піддавались і офіцери, не лише за їхні власні проступки, але й за злочини, скоєні їх підлеглими. Таким чином, було встановлено принцип, суть якого полягала в наступному: «Командир, який не бере на себе зобов'язання припинити пануючий безлад, сам стає причиною його появи».

Так, якщо на початку 70-х рр. XVII ст. спільні зусилля Людовіка, Летельє і Лувуа, спрямовані на приборкання зловживань, були не досить успішними, то до кінця 1670-х рр. вдалось створити цілісний сучасний апарат військового управління, цілком підпорядкований королівській владі. Усі ці заходи фактично знищили можливість використання армії проти короля аристократичними колами у можливій громадянській війні. Удосконалення техніки ведення бойових дій, встановлення суворої дисципліни дозволило Франції зайняти провідні позиції у порівнянні з іншими європейськими державами [6, с. 53-54].

Під адміністративним контролем Кольбера французький флот Старого режиму менш ніж за чверть століття перетворився з непослідовного, каперського флоту на висококваліфіковану й модернізовану професійну морську силу. Активне реформування та розбудова військово-морської індустрії своїм наслідком мала відновлення портової інфраструктури в приморських містах Франції. З державної скарбниці щомісяця проводилося інвестування у мануфактури з вироблення корабельного озброєння та якорів, що, у свою чергу, робило країну незалежною від іноземного імпорту. Практично, модернізація військово-морських сил перетворила їх на основну опору королівської влади [9, с. 57.].

Людовік XIV, як і його попередники Генріх IV і Людовик XIII, прагнув досягти окрім політичної, ще й релігійну єдність у Франції. Попри те, що король був ревним католиком, він обурювався прагненням папи контролювати французьку церкву. Релігійна реформа Людовіка XIV у Франції, яку він провів у другій половині XVII ст., була спрямована на зміцнення централізованої влади в країні та на зменшення впливу релігійних груп, які, на думку короля, загрожували цілісності та стабільності монархії. Головні зміни передбачали відновлення галіканського католицизму, який надавав більше автономії французькому кліру й обмежував вплив Святого Престолу на церкву у Франції.

Наполегливість та бажання підпорядкувати своїй владі духовенство, допомогли Людовіку XIV остаточно об'єднати державу й церкву, формально зберігаючи залежність останньої від Святого Престолу. За період свого правління королем практично вдалось отримати цілковитий контроль над призначенням єпископів і внутрішніми справами церкви.

Таким чином, уміле пристосування до мінливих тогочасних обставин дозволило забезпечити внутрішню стабільність та посилити абсолютну владу монарха у Франції XVII ст.

Список використаних джерел:

1. Bluche F. Louis XIV. New York: F. Watts, 1990. 702 p.
2. Deshods E. Lyudovik XIV. Molodaya gvardiya, 2011.
3. Dumas A. Louis XIV et son siècle. Vol. 2. Paris : J.-B. Fellenz et L.-P . Dufour. 1845. 452 p.
4. Harding R. Seapower and naval warfare, 1650-1830. London : UCL Press, 1999. 356 p.
5. Hurt J. J. Louis XIV and the Parlements: The Assertion of Royal Authority. Manchester University Press, 2002. 240 p.
6. John C. (Editor) Rule (Author) Louis XIV and the craft of kingship / ed. by R. J. C. [Columbus]: Ohio State University Press, 1969. 478 p.
7. Lynn M. R., Hasquin H. Louis XIV face à l'Europe du Nord: L'absolutisme vaincu par les libertés. The Sixteenth Century Journal. 2008. Vol. 39, no. 2. 588 p.
8. Mitchell J. H., Andre L. Louis XIV et L'Europe. The American Historical Review. 1951. Vol. 56, no. 3. 557 p.
9. Petitfils J.-C. Louis XIV. Paris: Perrin, 2002. 775 p.
10. Wilson P. Absolutism in Central Europe. Routledge, 2002. 192 p.

ЗАГАЛЬНІ ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ ЯПОНСЬКО-АМЕРИКАНСЬКИХ ВІДНОСИН В ДРУГІЙ ПОЛОВИНІ XX СТ.

Дудай В.Ю., здобувач другого (магістерського) рівня вищої освіти
та міжнародних відносин

Мартинчук І.І., кандидат історичних наук, доцент кафедри всесвітньої історії
Рівненський державний гуманітарний університет

Наприкінці Другої світової війни Японія була цілком окупована союзними державами на чолі зі Сполученими Штатами за участі Австралії, Великобританії та Нової Зеландії. Це був перший випадок окупації Японії іноземними державами. На початковому етапі окупації Сполучені Штати та інші союзні держави під керівництвом американського генерала Дугласа Макартура прагнули здійснити ґрунтовну трансформацію японської політики та суспільства, намагаючись запобігти тому, щоб Японія знову загрожувала миру в майбутньому.

Окупаційна влада змусила імператора Хірохіто зректися своєї божественності, розпустила японську армію, усунула лідерів військового часу від роботи в уряді, наказала розпустити величезні промислові конгломерати дзайбацу, значно збільшила власність на землю за допомогою широкої земельної реформи, легалізувала профспілки та Комуністичну партію Японії, а також була децентралізація та демократизація поліції та системи освіти. Багато з цих змін були формалізовані в абсолютно новій Конституції Японії, що була написана з нуля окупаційною владою та ухвалена сеймом Японії. Стаття 9 нової конституції прямо забороняла Японії мати військо [4, с. 25].

Окупація нарешті завершилася в 1952 році з підписанням Сан-Франциського мирного договору, який повернув суверенітет Японії. Договір було підписано 8 вересня 1951 року та він набрав чинності 28 квітня 1952 року. Однією з умов припинення окупації та відновлення суверенітету було підписання американсько-японської угоди про безпеку, яка привела Японію до військового союзу із США. Початковий Договір про безпеку 1952 року засновував американсько-японський альянс, але не ставив Японію на рівні зі Сполученими Штатами. Серед положень, що суперечили інтересам Японії, даний договір не мав конкретної дати закінчення та способів його скасування [1, с.29]. Протягом багатьох років японські керівники намагалися змінити положення договору, задля кращого становища Японії у ньому. 19 січня 1960 року в Білому домі американська і японська делегації підписали угоду про взаємне співробітництво та гарантії безпеки між Японією та Сполученими Штатами. Представниками японської делегації були прем'єр-міністр Кісі Н, міністр закордонних справ А. Фудзіяма, М. Ішії, Т. Адачі, К. Асакаї. Від Вашингтону це зробили державний секретар К.А. Гертер, посол США в Японії Д. Макартур-молодший, заступник держсекретаря з питань справ Східної Азії та Тихоокеанського регіону Дж. Г. Парсонс [5, с.233]. По суті, новий договір повторював попередній, за винятком ряду статей. Для вирівнювання партнерства сторін запроваджено механізм попередніх консультацій.

В середині 60-х рр. розгорнулися події, що суттєво вплинули на відносини між двома країнами. З моменту приходу до влади в 1964 р. кабінету Е. Сато, який був молодшим братом Кіші Нобусуке, в країні активізувалися під впливом лівих політиків настрої щодо повернення японських територій під контроль Токіо. Враховуючи цей факт, офіційна влада, а також політики правлячої партії вирішили перехопити ініціативи з боку лівих сил і здійснити відповідне озвучення про можливість передачі адміністративних прав на острови Рюкю Японії.

Однією з гострих проблем для японського уряду залишалося питання розміщення на Окінаві американської ядерної зброї. Відповідаючи на критичні виступи представників опозиційних партій Мікі Такео, який на той час займав посаду міністра закордонних справ, заявив, що це неправильно розглядати військові бази американців з точки зору того, ядерні вони чи неядерні та підкреслив, що вимога про надання адміністративних прав Японії над територією Окінави, була однією з причин перегляду договору безпеки в кінці 1950-тих років [6, с. 22].

Через декілька місяців японський уряд представив ряд законопроектів про Окінаву, розроблений Управлінням та Агентством у справах Окінави, на розгляд у парламенті Японії 67-ї надзвичайної сесії («Сесія парламенту Окінави»), що проходила з 16 жовтня по 27 грудня 1971 року. Під час її роботи були прийняті важливі рішення. Найголовнішим з яких було повернення островів Рюкю до Японії після 27 років окупації [6, с.31]. Рішуче та добровільне схвалення японським урядом договору про безпеку та вирішення питання про повернення Окінави означало, що дві основні політичні проблеми у японсько-американських відносинах були усунені. До кінця 70-х рр. на тлі загострення економічних протиріч почалися регулярні консультації щодо продовження Договору безпеки, термін дії якого закінчувався в червні 1980 р. Таким чином, після низки нарад між представниками Токіо і Вашингтона під час Консультативного комітету з безпеки, були розширені повноваження Японії та підписано наприкінці листопада 1978 року документ під назвою «Керівні принципи для двостороннього співробітництва в галузі оборони». За наполяганням японського уряду, до тексту документа були включені застереження, що заплановані дії виконуються відповідно до японського законодавства, щоб уникнути конфліктів з японською конституцією [5, с. 25]. У результаті, угоду було автоматично поновлено в червні 1980 року.

Після проведення виборів новим прем'єр-міністром було призначено Накасонє Ясухіро, що розпочав нову сторінку в японсько-американських відносинах. Я. Накасонє був відомий як прихильник незалежної японської політики, що тим самим породив думку послаблення зв'язків Японії із США на користь більш «автономної» оборони [5, с.203].

У травні 1992 року відбувся урочистий захід на честь 20-річчя повернення до Японії префектури Окінава. На честь цієї події до Токіо були запрошені високопосадовці Сполучених Штатів. Буш відвідав Японію в січні 1992 року в рамках 12-денної торгової поїздки до Азії. 8 січня 1992 року Буш зіграв парний тенісний матч з послом США в Японії Майклом Армакостом проти імператора Японії Акіхіто та його сина, кронпринца Нарухіто [6, с.32].

Після обрання Б. Клінтона Президентом США, міністр закордонних справ М. Ватанабе відвідав Вашингтон. Після нього вже прем'єр-міністр Японії, Міядзава відвідав Сполучені Штати та провів перший саміт з Президентом Б. Клінтоном. На цій зустрічі лідери двох країн підтвердили, що вони будуть дотримуватись базових основ американсько-японської угоди відносин на основі американсько-японського договору [2, с.471].

Торговельно-економічні відносини Японії та Сполучених Штатів за більш ніж п'ятдесят років зазнали значних змін. Японська економіка в середині 1950-х років не мала значних досягнень, оскільки її зростання фактично зупинилося. У країні зросла інфляція, з'явився відчутний дефіцит сировини, деформована економіка не могла функціонувати без імпорту. У середині 1950-х рр. Сполучені Штати активно проводили займи до Японії, однак видані позики не змогли виправити ситуацію [1, с. 169].

Деякі політики США, як-от посол Дуглас Макартур-молодший, були стурбовані тим, що Японія буде змушена піти на деякі економічні поступки комуністичних країн, якщо Вашингтон не забезпечить їй вихід для японського експорту. Щоб не допустити розвитку такого сценарію, адміністрація Д. Ейзенхауера, а потім Дж. Ф. Кеннеді і Л. Джонсона чинила опір протекціоністським вимогам американських груп і працювали над відкриттям ринку США для японських товарів [2, с.118].

У 1971 р. адміністрація Р. Ніксона призупинила конвертацію долара в золото, що зрештою призвело до краху Бреттон-Вудської системи фіксованих курсів валют. Було встановлена 10% надбавка на імпорт, явно спрямована на перешкоджання японському експорту до Сполучених Штатів. У результаті відокремлення єни від долара різко зросла її вартість, що значно зашкодило міжнародній торгівлі та економічним перспективам Японії. Ці потрясіння 1971 року ознаменували початок нового етапу у відносинах. Основні стосунки залишалися тісними, але суперечки виникали дедалі частіше, оскільки економічне зростання Японії призвело до економічного суперництва [5, с. 128].

Основною формою відмови від співпраці зі США у 1980-х роках був опір Японії постійним зусиллям Сполучених Штатів змусити її більше відкрити свій ринок для іноземних товарів і змінити інші економічні практики,

які вважалися такими, що суперечать американським економічним інтересам. Щоб впоратися з внутрішнім тиском, намагаючись уникнути розриву зі Сполученими Штатами, японський уряд розпочав тривалі переговори. Ця тактика виграла час для реструктуризації галузей, що занепадали та для зміцнення нових галузей. Досягнуті угоди стосувалися деяких аспектів проблем, але зазвичай торговельні чи економічні питання затягувалися в переговорах протягом кількох років, включаючи більше ніж одну угоду про відкриття ринку [3, с.88].

До 1985 року в Сполучених Штатах посилювався політичний тиск з метою забезпечення кращого захисту від японського імпорту. Американський і японський уряди змогли лише зменшити тиск, усунувши акцент з боку ринку США на розширення продажів американської продукції в Японію. А вже на початку 1985 р. антияпонські, протекціоністські настрої у Вашингтоні досягли свого апогею. У березні 1985 року Сенат США одноголосно прийняв резолюція, в якій активно засуджував Японію як недобросовісного торговця, і закликав президента розпочати заходи проти неї [3, с.105].

Політику адміністрації Б. Клінтона проти Японії було оприлюднено на зустрічі G7 у Токіо в липні 1993 року у формі оголошення про те, що Японія та Сполучені Штати вступають у ще один раунд двосторонніх торгових переговорів, цього разу під назвою «Японсько-американська рамка нового економічного партнерства», більш відомий у західній історіографії як «каркас» переговорів. Рамкові переговори почалися в важкий період японської політики [2, с.122]. У серпні 1993 року, через місяць після початку переговорів, охоплена скандалом Ліберально-демократична партія втратила владу після 38 років безперервного правління.

Таким чином, зрозуміло, що японсько-американські торгово-економічні та політичні відносини в період перебування при владі ЛДП зазнали не тільки змін, а й певних проблем та протиріч. За даний період країнам вдалося поступово нормалізувати свої відносини, вирішити низку територіальних питань. Також варто зазначити, що через заходи, вжиті рядом адміністрацій президентів США Японія отримала гігантський ринок, на якому вона не мала серйозних обмежень.

Список використаних джерел та літератури

- 1.Вербицкий С. Японо-американский военно-политический союз (1951–1970). М.: Наука, 1972. 284 с.
- 2.Городня Н. Д. Східна Азія у зовнішній політиці США (1989 – 2013 рр.) : монографія. К.: Прінт-Сервіс, 2014. 528 с.
- 3.Дубовий І. Політика США щодо Японії (80-і – початок 90-х років). Дис... канд. іст. наук: 07.00.03; МО України, КУ ім. Т. Шевченка. К., 1993. 210 с.
- 4.Евдокимов А. Д. Роль США в формировании военной доктрины Японии в 1945-2010 гг. *Вестник РУДН. Серия: Международные отношения*. 2013. №1. С. 24-27.
- 5.Кутаков Л.Н. Внешняя политика и дипломатия Японии. М.: Международные отношения, 1964. 536 с.
- 6.Лях М.П. Окинава в японо-американских отношениях. *Historicus Iuvenis*. 2011. №5. С. 22-32.

НЕЙТРАЛІТЕТ ШВЕЙЦАРІЇ ТА РОСІЙСЬКО-УКРАЇНСЬКА ВІЙНА

Мартинчук Ю.П., здобувач вищої освіти
Малежик Д. І., кандидат історичних наук, доцент
Український державний університет ім. М. П. Драгоманова

З початком повномасштабного вторгнення РФ в Україну європейська підтримка нашої країни стала життєво необхідною, щоб вистояти перед навалою новітньої орди. Нові виклики міжнародних відносин змусили переглянути свій погляд на зовнішню політику багатьох країн Європи, в тому числі й Швейцарію.

Швейцарська конфедерація традиційно нейтральна держава, яка з XIX ст. не втручалася в жоден європейський конфлікт. На Віденському конгресі 1815 р. європейські держави визнали нейтралітет Швейцарської конфедерації та дотримувалися його, як в часи Першої світової війни, так і під час Другої світової війни.

Зовнішньополітичні амбіції В. Путіна, який поставив за мету реанімацію Радянського союзу та реалій холодної війни, призвели до агресивних дій РФ. Чеченські війни, пряма агресія проти Грузії у 2008 р. та України 2014 р., повномасштабне вторгнення 2022 р. засвідчили його прагнення змінити геополітичну ситуацію в Європі та світі.

Дипломатичні відносини Швейцарської Конфедерації та України були встановлені у лютому 1992 р., хоча незалежність України була визнана нею ще в грудні 1991 р. Революція Гідності в Україні та втеча В. Януковича з країни знайшли відгук в політиці Швейцарії. Були арештовані активи экс-президента в швейцарських банках до остаточного рішення суду, щодо цих коштів [11].

З початком агресії РФ у 2014 р., з анексією Криму та військовими діями на сході України, Швейцарія зайняла традиційно нейтральну позицію. Але цього разу швейцарський нейтралітет виявився схожим на проукраїнський, оскільки країна підтримала територіальну цілісність України, засудила анексію Криму та зробила все, щоб ніхто не міг використати швейцарську територію для обходу санкцій міжнародної спільноти проти Росії [12].

«Українська криза» стала предметом розгляду ОБСЄ, в якій у 2014 р. головувала Швейцарія. Було застосовано весь професійний досвід швейцарців у веденні переговорів з конфліктуючими сторонами. Посередником став швейцарський дипломат, Спеціальний посол Гайді Тальявіні [7]. Така діяльність мала позитивні результати, оскільки Швейцарія користувалася довірою як РФ так і України. Вона не є членом НАТО та ЄС, але й не перебуває під російським впливом.

Варто зауважити, що основна увага Швейцарії впродовж 2014-2022 рр. до України зосереджувалася на гуманітарних питаннях. Її представники намагалися доставляти гуманітарну допомогу по обидві сторони розмежування на Донбасі, вирішити проблему постачання питної води та ін. [13]. Окремо надавалася підтримка Україні в проведенні реформ, зокрема в створенні електронного уряду, антикорупційній боротьбі [10]. За обсягами

ЗМІСТ

СЕКЦІЯ І. МОЛОДИЙ ПЕДАГОГ

Матюх О.С., Ціпан Т.С. ПЕДАГОГІЧНИЙ ПОТЕНЦІАЛ ШКІЛЬНОГО КРАЄЗНАВСТВА.....	3
Пишняк М.М., Стельмашук Ж.Г. ФОРМИ І МЕТОДИ НАЦІОНАЛЬНО-ПАТРІОТИЧНОГО ВИХОВАННЯ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ В УМОВАХ ВІЙНИ В УКРАЇНІ	4
Дулевич Д.Ю., Костолович М.І. ЕФЕКТИВНІСТЬ ВИКОРИСТАННЯ МУЛЬТИМЕДІЙНИХ ВЕБ-СЕРВІСІВ НА УРОКАХ ГЕОГРАФІЇ	5
Гурєєва В.С., Ціпан Т.С., ПЕДАГОГІЧНЕ СПІЛКУВАННЯ ЯК ПСИХОЛОГО-ПЕДАГОГІЧНА ПРОБЛЕМА	7
Колеснік А.О., Сяська І.О. ФОРМУВАННЯ ЕКОЛОГІЧНИХ ПЕРЕКОНАНЬ УЧНІВ У ПРОЦЕСІ ВИВЧЕННЯ БІОЛОГІЇ	8
Гомонець М.В., Стельмашук Ж.Г. ПЕДАГОГІЧНІ УМОВИ ПОПЕРЕДЖЕННЯ ТА ВИРІШЕННЯ КОНФЛІКТНИХ СИТУАЦІЙ З ДІТЬМИ МОЛОДШОГО ШКІЛЬНОГО ВІКУ	9
Фелістович Т.М., Ціпан Т.С. ЦІННІСНЕ СТАВЛЕННЯ ДО ПРАЦІ ЯК ПСИХОЛОГО-ПЕДАГОГІЧНА ПРОБЛЕМА	10
Ничипорчук Г.П., Ціпан Т.С. ФОРМУВАННЯ ДУХОВНО-МОРАЛЬНИХ ЦІННОСТЕЙ ОСОБИСТОСТІ	12
Тарасюк Н.А., Ціпан Т.С. ДІЯЛЬНІСТЬ ЗАКЛАДУ ПОЗАШКІЛЬНОЇ ОСВІТИ У РОЗВИТКУ ТВОРЧИХ ЗДІБНОСТЕЙ ДІТЕЙ	13
Пономаренко В.Ю., Сяська І.О. ЗАСТОСУВАННЯ ЦИФРОВИХ ОСВІТНИХ РЕСУРСІВ НА УРОКАХ БІОЛОГІЇ	15
Ткачук Н.Г., Федорова Н.В. ОСОБЛИВОСТІ РОЗВИТКУ ЗВ'ЯЗНОГО МОВЛЕННЯ У МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ З МОТОРНОЮ АЛАЛІЄЮ: ТЕОРЕТИЧНИЙ АНАЛІЗ	16
Чеб М.П., Рудюк О.В. ФОРМУВАННЯ КОМУНІКАТИВНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ДІТЕЙ СТАРШОГО ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ З РОЗЛАДАМИ АУТИСТИЧНОГО СПЕКТРА: ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ	17
Марушка Я.М., Третяк О.М. МЕТОДОЛОГІЧНІ ОСНОВИ РОЗВИТКУ КРИТИЧНОГО МИСЛЕННЯ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ	18
Синіцька Н. В. МЕТОДИКА РОЗВ'ЯЗУВАННЯ СТЕРЕОМЕТРИЧНИХ ЗАДАЧ НА ДОВЕДЕННЯ	20
Ваколюк А.М. ОСВІТНІЙ МОНІТОРИНГ ЯКОСТІ ПОЗАШКІЛЬНОЇ ОСВІТИ	22
Кравчук М.Ю., Шалівська Ю.В. ОСНОВНІ ФОРМИ І МЕТОДИ ПРАВОВОГО ВИХОВАННЯ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ	23
Рожко О.С., Стельмашук Ж.Г. ЗМІСТ І ФОРМИ ВОЛОНТЕРСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ З ДІТЬМИ МОЛОДШОГО ШКІЛЬНОГО ВІКУ	24
Маринич А.І., Баліка Л.М. ПІДГОТОВКА МАЙБУТНІХ ВЧИТЕЛІВ ДО НАЦІОНАЛЬНОГО ВИХОВАННЯ ЯК ПЕДАГОГІЧНА ПРОБЛЕМА	25
Гордусенко М.В., Стельмашук Ж.Г. ПСИХОЛОГО-ПЕДАГОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ПОДОЛАННЯ СТРЕСОВИХ СИТУАЦІЙ ДІТЬМИ МОЛОДШОГО ШКІЛЬНОГО ВІКУ	26
Яремович М.А., Сойчук Р.Л., ЦИФРОВА ТРАНСФОРМАЦІЯ ОСВІТНЬОГО СЕРЕДОВИЩА ЗФПО ТА ЇЇ ВПЛИВ НА ПРОЦЕС ФОРМУВАННЯ ГРОМАДЯНСЬКОЇ СОЛІДАРНОСТІ МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ ПОЧАТКОВИХ КЛАСІВ НУШ	27
Барчук М.П., Грицай Н.Б. МІЖПРЕДМЕТНІ ЗВ'ЯЗКИ ТА ЇХ РЕАЛІЗАЦІЯ ПІД ЧАС ВИВЧЕННЯ «БІОЛОГІЇ І ЕКОЛОГІЇ» В СТАРШІЙ ШКОЛІ	28
Ляниця Б.І. І., Руденко Н. М. ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ СОЦІАЛЬНО-ГРОМАДЯНСЬКОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ У ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ	30
Акімов В. Ю. Сойчук Р. Л. ІНФОРМАЦІЙНЕ НАСИЛЛЯ В ОСВІТНЬОМУ СЕРЕДОВИЩІ ЗАКЛАДІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ: ПОГЛЯД НА ПРОБЛЕМУ	31
Єрис О.В., Галатюк Ю.М. ВИВЧЕННЯ ЗАКОНУ ОМА ДЛЯ ПОВНОГО КОЛА У ФОРМІ НАВЧАЛЬНОГО ДОСЛІДЖЕННЯ	32
Зеленчук О.В., Галатюк Ю.М. УДОСКОНАЛЕННЯ МЕТОДИКИ ОРГАНІЗАЦІЇ ЛАБОРАТОРНИХ	

РОБІТ З ФІЗИКИ НА ОСНОВІ РЕАЛІЗАЦІЇ ДІЯЛЬНІСНОГО ПІДХОДУ ДО НАВЧАННЯ	34
Михаревич Є.В., Галатюк Ю.М. МЕТОДОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ ФОРМУВАННЯ ЕКОЛОГІЧНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ УЧНІВ У НАВЧАННІ ФІЗИКИ	36
Огієвич С.М., Галатюк Ю.М. МІЖПРЕДМЕТНА ІНТЕГРАЦІЯ У ПРОЦЕСІ НАВЧАННЯ ФІЗИКИ У ЗАГАЛЬНООСВІТНІЙ ШКОЛІ	37
Деркач О.І., Синіцька Н. В. ВЕКТОРНИЙ МЕТОД РОЗВ'ЯЗУВАННЯ ЗАДАЧ У ШКІЛЬНОМУ КУРСІ МАТЕМАТИКИ	39
Собко В.О., Синіцька Н. В. МЕТОДИКА ВИКОРИСТАННЯ КООРДИНАТНО-ВЕКТОРНОГО МЕТОДУ ДЛЯ РОЗВ'ЯЗУВАННЯ ЗАДАЧ В ШКІЛЬНОМУ КУРСІ ГЕОМЕТРІЇ	40
Шимчук Б.Р., Велесик Т.А. ЗАСТОСУВАННЯ КРАЄЗНАВЧОГО ПІДХОДУ У ШКІЛЬНОМУ КУРСІ ГЕОГРАФІЇ	41
Дмитрієвич В. В., Левчук І.Б. ВИТОКИ ОРГАНІЗАЦІЇ БЛАГОДІЙНИХ ПРАВОСЛАВНИХ ТОВАРИСТВ УКРАЇНИ	43
Філімонов Д.В., Левчук І.Б. СОЦІАЛЬНИЙ ПЕДАГОГ ОСВІТНЬОГО ЗАКЛАДУ ТА ЙОГО РОЛЬ У ФОРМУВАННІ ШКІЛЬНОЇ АДАПТАЦІЇ ЗДОБУВАЧІВ ОСВІТИ 5 КЛАСУ	45
Романюк А.Л., Шадюк О.І. ЗНАЧЕННЯ КОМП'ЮТЕРНОЇ ГРИ В ЛОГІКО-МАТЕМАТИЧНОМУ РОЗВИТКУ ДОШКІЛЬНИКІВ	48
Кононець В.С., Шадюк О.І. СЕНСОРНИЙ РОЗВИТОК ДІТЕЙ РАННЬОГО ВІКУ ЗАСОБАМИ ДИДАКТИЧНИХ ІГОР	49
Денищук С.О., Шадюк О.І. ОСОБЛИВОСТІ ВИКОРИСТАННЯ ВІРШІВ ДЛЯ ЗБАГАЧЕННЯ СЛОВНИКА ДІТЕЙ СТАРШОГО ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ	50
Гомон О.С., Козлюк О.А. ДИДАКТИЧНА ГРА ЯК ЗАСІБ КОРЕКЦІЇ ПОРУШЕНЬ ЗВУКОВИМОВИ У ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ	52
Зань З.П., Козлюк О.А. ПАРТНЕРСТВО ЗДО І СІМ'Ї З ПИТАНЬ МОРАЛЬНОГО ВИХОВАННЯ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ	54
Покорська М.О., Маліновська Н.В. УКРАЇНСЬКА НАРОДНА ІГРАШКА В СУЧАСНОМУ ОСВІТНЬОМУ ПРОСТОРІ ДИТИНИ	55
Гуринчук А.В., Маліновська Н.В. МЕТОДИКА КОРЕКЦІЇ ФОНЕМАТИЧНОГО СЛУХУ ТА ФОРМУВАННЯ СПРИЙМАННЯ У ДІТЕЙ ІЗ ЗНМ	56
Колодій Т.М., Шадюк О.І. ОСОБЛИВОСТІ АДАПТАЦІЇ ДІТЕЙ РАННЬОГО ВІКУ ДО СУЧАСНИХ УМОВ ЗДО	57
Кравчук А.Л., Шадюк О.І. ПОДОЛАННЯ ТРИВОЖНОСТІ ДОШКІЛЬНИКІВ ПІД ЧАС ПОВІТРЯНОЇ ТРИВОГИ	59
Федорук І.Д., Маліновська Н.В. ОЗНАЙОМЛЕННЯ ДІТЕЙ СТАРШОГО ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ З РІДНИМ МІСТОМ	61
Антонюк К.В., Маліновська Н.В. ЛГОПЕДИЧНА РОБОТА З ДІТЬМИ СТАРШОГО ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ В УМОВАХ ІНКЛЮЗИВНОЇ ГРУПИ.....	62
Ковальчук В.Л., Янцур Л. А. ДО ПИТАННЯ СТВОРЕННЯ СТАРШИМИ ДОШКІЛЬНИКАМИ ХУДОЖНЬОГО ОБРАЗУ В ОБРАЗОТВОРЧІЙ ДІЯЛЬНОСТІ	64
Ребік М.О., Янцур Л. А. ДО ПИТАННЯ ХУДОЖНЬОЇ ОСВІТИ СТАРШИХ ДОШКІЛЬНИКІВ НА ЗАНЯТТЯХ ОБРАЗОТВОРЧОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ	66

СЕКЦІЯ II. МОЛОДИЙ ПСИХОЛОГ

Чорноус Я.М., Кулакова Л.М. ЕМПІРИЧНЕ ДОСЛІДЖЕННЯ ПСИХОЛОГІЧНИХ ОСОБЛИВОСТЕЙ ПРОЯВУ ЕЙДЖИЗМУ У СТУДЕНТСЬКОЇ МОЛОДІ	68
--	----

СЕКЦІЯ ІІІ. МОЛОДИЙ ПРИРОДОДОСЛІДНИК

Зджанська Ю.А., Шевчук Т.М. ТОПОЛОГІЧНА МОДЕЛЬ НАНОСТРУКТУРОВАНОСТІ НАПОВНЕНИХ ПОЛІМЕРІВ	69
Водько І.С., Сяська І.О. ВРАХУВАННЯ ВПЛИВУ ФУНКЦІОНАЛЬНОЇ АСИМЕТРІЇ МОЗКУ НА РОЗВИТОК НАВЧАЛЬНИХ І ТВОРЧИХ ЗДІБНОСТЕЙ ШКОЛЯРІВ	70
Федорчук М.О., Кривцов В.В. ГІПЕРСПЕКТРАЛЬНЕ ЗОБРАЖЕННЯ ПОЛІМЕРНИХ МАТЕРІАЛІВ ..	71
Жигалюк С.В., Береза М.В., Сачук Р.М., Рудь О.Г. СТВОРЕННЯ БЕЗПЕЧНОГО ОСВІТНЬОГО СЕРЕДОВИЩА НА УРОКАХ БІОЛОГІЇ, ОСНОВ ЗДОРОВ'Я І ПРИРОДОЗНАВСТВА	72
Костів А.А., Радзиховський М.Л., Мельник В.В., Дишкант О.В. РОБОЧЕ МІСЦЕ ВЕТЕРИНАРНОГО ФАХІВЦЯ	73
Попадинець А.М., Сяська І.О. БІОІНДИКАЦІЙНА ОЦІНКА ЯКОСТІ ВОДИ ОЗЕРА БІЛЕ	74
Касянчик А.В., Демчук В.В. ФОРМУВАННЯ ДОСЛІДНИЦЬКИХ КОМПЕТЕНТНОСТЕЙ УЧНІВ НА УРОКАХ БІОЛОГІЇ В СТАРШІЙ ШКОЛІ	74
Матеуш А.В., Шевців М.В. ОСОБЛИВОСТІ ПРОЖИВАННЯ ОРНІТОФАУНИ РІВНЕНСЬКОЇ ОБЛАСТІ В УРБАНІЗОВАНИХ УМОВАХ	76
Корнійчук Р.М., Мислінчук В.О. ДОСЛІДЖЕННЯ ФОТОМЕТРИЧНИХ ХАРАКТЕРИСТИК ЗІР РІЗНИХ КОЛЬОРОВИХ ГРУП	78
Коханевич І.М., Левшенюк В.Я. ОРГАНІЗАЦІЯ ДОСЛІДНИЦЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ УЧНІВ З ПРИРОДНИЧИХ НАУК НА ОСНОВІ МАТЕРІАЛІВ АСТРОНОМІЧНИХ БАЗ ДАНИХ	80
Урбан Г.Ю., Мислінчук В.О. ДОСЛІДЖЕННЯ ОРБІТАЛЬНИХ ХАРАКТЕРИСТИК ТА ОЦІНКА ВІДСТАНІ ДО ПУЛЬСАРУ PSR J0742-2822	81
Усик М.С., Мислінчук В.О. ОЦІНКА ВСЕСВІТУ З АНАЛІЗУ СПЕКТРУ ВИПРОМІНЮВАННЯ НАДНОВОЇ SN-2022 PRR	83
Чабан А.А., Мислінчук В.О. ОРГАНІЗАЦІЯ ДОСЛІДНИЦЬКОЇ РОБОТИ З ФІЗИКИ НА ОСНОВІ ВИКОРИСТАННЯ МОБІЛЬНИХ ДОДАТКІВ	85
Джус С.Л., Сачук Р.М., Якута О.О. МЕТОДИ ВИВЧЕННЯ ФАЛЬСИФІКАЦІЇ СУБСТАНЦІЙ КАЛЬЦІЮ ГЛЮКОНАТУ ТА БОРНОЇ КИСЛОТИ	86
Руснак І.М., Лико Д.В., Костишин Л.Є. ВИЗНАЧЕННЯ ПОДРАЗНЮВАЛЬНОЇ ДІЇ ЛІКАРСЬКОГО ЗАСОБУ БТФ ПЛЮС НА КРОЛЯХ.....	88
Гаюк Д.А., Сачук Р.М., Кацараба О.А. ВИЗНАЧЕННЯ ГОСТРОЇ ТОКСИЧНОСТІ НЕСТЕРОЇДНОГО ПРЕПАРАТУ ЦЕЛЕКСИБ НА БІЛИХ МИШАХ І ЩУРАХ.....	89
Жирун О.А., Сачук Р.М., Пепко В.О. ОСОБЛИВОСТІ ШТУЧНОГО РОЗВЕДЕННЯ ФАЗАНІВ.....	90
Галка І.В., Костолович М.І., Сачук Р.М. ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ АПІТУРИЗМУ В РІВНЕНСЬКІЙ ОБЛАСТІ.....	92
Казека О.В., Сачук Р.М., Стравський Я.С. ТОКСИКОЛОГІЧНИЙ КОНТРОЛЬ РЕГІДРАТАЦІЙНОГО ЛІКАРСЬКОГО ЗАСОБУ.....	93
Крижик Н.Б., Сачук Р.М., Сачук Р.М., Пепко В.О. ОСОБЛИВОСТІ УТРИМАННЯ ТА ВИРОЩУВАННЯ МОЛОДНЯКУ ФАЗАНІВ.....	94
Лясковець Г.С., Сачук Р.М., Калиновська Л.Г. ЕКОТОКСИКОЛОГІЧНИЙ КОНТРОЛЬ ІНСЕКТИЦИДУ НОВОГО МЕХАНІЗМУ ДІЇ	95
Маркарян В.В., Велесик Т.А., Маркарян Н.А. НАЙПОШИРЕНІШІ БУР'ЯНИ В КУЛЬТУРНИХ РОСЛИНАХ ЗАХІДНОГО ЛІСОСТЕПУ	97
Найко Д.О., Сачук Р.М., Пономарьова С.А. ТОКСИКОЛОГІЧНИЙ КОНТРОЛЬ НЕСТЕРОЇДНОГО ЛІКАРСЬКОГО ЗАСОБУ.....	98

СЕКЦІЯ IV. МОЛОДИЙ ІТ-СПЕЦІАЛІСТ

Сасць П.М., Шинкарчук Н. В. ОРГАНІЗАЦІЯ ВІДДАЛЕНИХ РОБОЧИХ МІСЦЬ ЗАСОБАМИ VDI ...99	
Марчук С.В., Петренко С.В. ЦИФРОВИЙ РЕПОЗИТОРІЙ В НАУКОВО-ОСВІТНІЙ ІНФОРМАЦІЙНІЙ СИСТЕМІ101	
Микитенко О.О., Борак К.В. ПРОГРАМНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ МОНІТОРУ СТАНУ КОМП'ЮТЕРА...103	
Діда Г.А., Бордюк М.А. ІНФОРМАЦІЙНО-КОМПЮТЕРНИЙ АНАЛІЗ УЛЬТРАЗВУКОВИХ ДОСЛІДЖЕНЬ ФАРМАЦЕВТИЧНИХ ПРЕПАРАТІВ104	
Зінчук Я.С., Ляшук Т.Г. ОГЛЯД ТА РОЗРОБКА РОЗУМНОГО ГОДИННИКА З ВИКОРИСТАННЯМ ТЕХНОЛОГІЇ ARDUINO104	
Джус М.В., Шинкарчук Н.В. ВИКОРИСТАННЯ СИМУЛЯТОРА CISCO PACKET TRACER ДЛЯ РОЗРОБКИ ІОТ РІШЕНЬ105	
Шинкарчук Н. В. ТРЕНДИ ЗАСТОСУВАННЯ НЕЙРОННИХ МЕРЕЖ В ПОТОЧНОМУ РОЦІ108	
Баньковський О.О. Антонюк М.С. РОЗВИТОК ІНФОРМАТИКИ ТА ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ У ВИЩИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДАХ УКРАЇНИ107	
Леміч М.І., Кирик Т.А. РОЗРОБКА СЕРВЕРНОЇ ЧАСТИНИ ДОДАТКУ З ВИКОРИСТАННЯМ NEST.JS НА ПРИКЛАДІ ОНЛАЙН-АУКЦІОНУ109	
Хевзюк В.М., Кирик Т.А. ІНФОРМАЦІЙНА СИСТЕМА «ЕЛЕКТРОННИЙ ЖУРНАЛ»110	
Ушаков М.А.Вороницька В.М. ВЕБЗАСТОСУНОК «САЙТ ФАКУЛЬТЕТУ МАТЕМАТИКИ ТА ІНФОРМАТИКИ РДГУ111	
Дехтерук О.А., Вороницька В.М. РОЗРОБКА ВЕБСАЙТУ КАФЕДРИ ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ ТА МОДЕЛЮВАННЯ РДГУ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ЙОГО МОДЕРНІЗАЦІЇ113	
Веремейчик С.В. ВИВЧЕННЯ WEB-ДИЗАЙНУ В КУЛЬТУРОЛОГІЇ115	
Кальницький Д.М., Кривонос О.М. ЯКІ Є ОСНОВНІ АЛГОРИТМИ ОБЧИСЛЮВАЛЬНОЇ ГЕОМЕТРІЇ116	
Сало В.В., Ляшук Т.Г. ЗАСТОСУВАННЯ КОМП'ЮТЕРА У НАВЧАЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ З ФІЗИКИ 117	

СЕКЦІЯ V. МОЛОДИЙ ІСТОРИК

Романюк Г.М., Давидюк Р.П. «РІДНІ ХАТИ» ЯК СКЛАДОВА КУЛЬТУРНО-ОСВІТНЬОГО ПРОСТОРУ ВОЛИНСЬКОГО ВОЄВОДСТВА118	
Рушак В.Ю., Гуменюк О.В. ПРОЦЕС ПОЯВИ ТА РОЗВИТКУ ПЕРШИХ ДЕРЖАВНИЦЬКИХ ІДЕЙ ТА КОНЦЕПЦІЙ В. ЛИПИНСЬКОГО120	
Онисковець А.О., Михальчук Р.Ю. РЕФОРМАЦІЯ В ІСТОРІЇ НІМЕЧЧИНИ122	
Пухальська Н.В., Михальчук Р.Ю. СУЧАСНІ ІТ-ТЕХНОЛОГІЇ В АРХЕОЛОГІЧНИХ ДОСЛІДЖЕННЯХ124	
Турченко М.М., Михальчук Р.Ю. ПРИЧИНИ ТА НАСЛІДКИ ГЕНОЦИДУ ВІРМЕН126	
Чижук С.Я., Михальчук Р.Ю. ДОКТРИНА НІКСОНА В ЗОВНІШНІЙ ПОЛІТИЦІ США 1970-Х РР... 128	
Крижанська О.В., Михальчук Р.Ю. СТАТУТ І СТРУКТУРА ЛІГИ НАЦІЙ130	
Михалик С.В., Михальчук Р.Ю. РЕЛІГІЙНО-ФІЛОСОФСЬКЕ ТА ЕТИКО-МОРАЛЬНЕ ВЧЕННЯ КОНФУЦІЯ131	
Харчук В.С., Гуменюк О.В. СКІФСЬКІ ЦАРСЬКІ КУРГАНИ: ОСОБЛИВОСТІ ВИНИКНЕННЯ132	
Мефанік Т.С., Плюта Н. В. ГЕНОЦИД ВІРМЕНІВ В 1915-1923 РОКАХ134	
Плюта В.А., Плюта Н. В. АКВААЕРОБІКА: ІСТОРИЧНИЙ АСПЕКТ135	
Рижий А.А., Піварчук В.М. ЖІНКИ ТРЕТЬОГО РАЙХУ ПІД ПРИЗМОЮ ПОВСЯКДЕННОСТІ137	
Петровець М.А., Ворон О.П. КОРОЛЕВИ ДИНАСТІЇ ТЮДОР В ІСТОРІЇ АНГЛІЇ138	
Буржинська Н.А., Ворон О.П. ДОЗВІЛЛЯ ЗНАТНИХ ОСІБ У ЕПОХУ СЕРЕДНЬОВІЧЧЯ139	

Школярчук М.О., Плюта Н. В. БАБИНІ ЯРИ УКРАЇНИ – МІСЦЯ МАСОВОГО ВБИВСТВА ЄВРЕЇВ	140
Портюх М.Л., Ворон О.П. ПОСИЛЕННЯ АБСОЛЮТИЗМУ У ФРАНЦІЇ ЗА ПРАВЛІННЯ ЛЮДОВІКА XIV	141
Дудай В.Ю., Мартинчук І.І. ЗАГАЛЬНІ ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ ЯПОНСЬКО-АМЕРИКАНСЬКИХ ВІДНОСИН В ДРУГІЙ ПОЛОВИНІ ХХ СТ.	142
Мартинчук Ю. П., Малежик Д. І. НЕЙТРАЛІТЕТ ШВЕЙЦАРІЇ ТА РОСІЙСЬКО-УКРАЇНСЬКА ВІЙНА	144
Федюшко В. О., Мартинчук І.І. ЗАРОДЖЕННЯ СУФРАЖИЗМУ В АНГЛІЇ ТА БОРОТЬБА ЗА ВИБОРЧЕ ПРАВО ЖІНОК	146
Чижевський О.О., Мартинчук І.І. РОЛЬ «МАЛИХ» НІЮРНБЕРЗЬКИХ ПРОЦЕСІВ 1946-1949 РР. ТА ФРАНКФУРТСЬКОГО ПРОЦЕСУ 1963-1965 РР. В ПОКАРАННІ НАЦИСТСЬКИХ ЗЛОЧИНЦІВ	148
Шушко М. О., Мартинчук І. І. КВЕБЕКСЬКА «ЖОВТНЕВА КРИЗА» 1970 Р.	149
Рач М.В., Сєверова О.В. ОСОБЛИВОСТІ ЖІНОЧОГО ФАВОРИТИЗМУ У ФРАНЦІЇ	150

СЕКЦІЯ VI. МОЛОДИЙ ЕКОНОМІСТ

Мельник В.В., Заглинська Л.В. ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМНИЦТВА В СУЧАСНИХ УМОВАХ УКРАЇНИ	152
--	-----

СЕКЦІЯ VII. МОЛОДИЙ МИСТЕЦТВОЗНАВЕЦЬ

Бондаренко М. І., Тюска В.Б. ОРГАНІЗАЦІЯ EVENT-ЗАХОДІВ У ТЕТЕРІВСЬКОМУ БУДИНКУ КУЛЬТУРИ: СУЧАСНИЙ ДОСВІД	153
--	-----